

Du är allt jag vill ha, av Bente Eliassen

Kim sprang.

Träden blev till en grön bakgrund när hennes ben tog henne över alla ojämnheter på stigen. Luften var klar, tankarna rena, kroppen fri och känslorna bortglömda. Hon hade aldrig känt sig så fri som nu. Hennes största problem fanns bakom henne.

Tjugo meter bakom för att vara exakt.

”Vänta!” Johannas rop fick Kim att sakta in. Hennes vän tog igen metrarna mellan dem på några sekunder. Johanna bromsade in bredvid Kim och satte händerna mot knäna för att hämta andan. Mellan andetagen sa hon:

”Du, jag vet redan att du springer snabbare än mig. Du har inget att bevisa. Lektionen slutar inte förrän om en timme. Gud, du sprang som om något livsfarligt jagade dig.”

Du skulle bara veta, tänkte Kim.

”Förlåt”, svarade hon. Johanna såg upp på henne och log. Hennes leende var det vackraste i världen. Hennes perfekta tänder som syntes i hennes perfekta mun så att de perfekta smilgroparna visade sig? Oslagbart.

”Det är lugnt.”

Johanna. Hur skulle hon beskrivas? Hon var lika lång som Kim, men där slutade likheterna. Johanna hade ljusbrunt, långt hår som var väldigt lockigt, motsatsen till Kims raka, korta, kolsvarta page. Medan Kim inte hade några feminina kroppsdelar alls hade Johanna allt. Hennes bröst var C-kupor och hennes rumpa och höfter var gudomliga. Kim visste att tjejkompisar inte skulle vara så medvetna om varandras kroppar, men Johanna var så ... Wow. Killarna var alltid efter henne. De såg aldrig Kim. Hon fanns alltid i skuggan bakom Johanna, och egentligen var det inget problem för henne. Kim såg kanske inte så mycket annat än Johanna, och att det inte gjorde henne upprörd gjorde henne upprörd. Ja, Kims tankar var väldigt förvirrande angående just det här.

Att allt hon såg var Johanna, var nog roten till hennes problem. Det var nämligen så att Kim inte var attraherad av killar. Hennes problem var inte att hon gillade tjejer, det var inget konstigt, utan att hon gillade en speciell tjej. Det var svårt att bli av med en förälskelse när föremålet för den fanns precis framför näsan på en varje dag.

Japp, Kim hade lyckats bli kär i sin bästa vän. Applåder till henne.

”Ska vi fortsätta?” frågade hon Johanna, som hade slutat flåsa och börjat andas normalt igen. Hon nickade som svar och de fortsatte springa genom skogen.

En halvtimme senare hade de sprungit klart, och satt ensamma i skolans omklädningsrum. Kim försökte att inte titta på Johanna när hon bytte om. Det var svårt, för alla Kims sinnen ville ta in Johanna. Syn, hörsel, känsel, smak ... Allt skrek efter henne.

”Du borde ju typ gå med i något stafettlag med tanke på hur du springer”, berömde Johanna henne medan hon drog av sig tröjan. Hela Kims kropp blev varm av komplimangen, men hon tvingade sig själv att inte titta på Johanna.

”Tack.”

”Jag menar allvar. Du är verkligen duktig! Plus att killarna diggar en sporttjej vet du ...” sa Johanna. Kim kunde kanske inte se att Johanna stirrade på henne, men hon kunde känna blicken svida i ryggen när hon envist såg bort.

”Jag ska tänka på det. Absolut. Tack.”

Sorgen välldes plötsligt över henne. Kim ryckte åt sig sin väska och gick snabbt in på toan. Blicken blev suddig när hon satte sig ner på golvet. Tårarna trängde sig fram i hennes ögon och snart strömmade de ner.

Det hade varit så lätt innan de här känslorna tog över. Kim och Johanna hade varit bästa vänner sedan lågstadiet. Kim hade alltid beundrat Johanna. Hon hade aldrig varit bäst på något, för Johanna var alltid bättre. Men det hade inte gjort något, för Kim tyckte om att se när Johanna lyckades. Men känslorna hade vuxit okontrollerat, precis som ogräs. De hade förändrats så snabbt att hon först inte hade förstått det.

Först hade det inte varit någon stor grej. Johanna hade blivit snyggare, visst, men det tyckte ju alla. Inte var det heller något konstigt att Kim blev mer beroende av Johanna, för det var ju hennes enda vän och ju äldre de blev, desto mer behövde de varandra. Det var helt normalt. Det var när hon fick fjärilar i magen när hon tänkte på sin vän, och när hennes beröring plötsligt kändes som elektricitet, som Kim förstod vad som hänt. Då var det redan för sent. Skadan var skedd.

Det var tungt. Att gå från att kunna vara med varandra konstant utan problem till det här, behöva kontrollera både huvud och kropp så fort de vistades i samma rum. Ibland brast alla murar Kim satte upp för sig själv, som när Johanna satt halvnaken och gav henne komplimanger. Då kunde hon inte hindra ett sammanbrott.

Plötsligt hördes en försiktig knackning på dörren. Utan att själv ha hört det hade Kims gråt hörts väldigt tydligt.

”Kim? Asså, jag menade inte att såra dig eller så. Är du okej?” frågade Johanna utanför dörren. Hon var alltid så snäll och empatisk. Som en trogen hund fanns hon alltid där, oavsett. Men det här kunde Kim inte dela med sig av.

”Ja, jag blev bara akut kissnödig ...” svarade Kim, men hon hörde sin egen röst. Inte ens en sten skulle ha trott henne, och Johanna var verkligen inte en sten.

”Öppna dörren”, befälde Johanna. Kim reste sig upp och gjorde som hon sa. Dumma, dumma förälskelse. Hon gjorde alltid Johanna till viljes.

”Åh, älskling då”, sa hon när hon såg Kims rödkantade ögon och våta kinder. Just det ordvalet fick Kims ansikte att skrynklas ihop och hon började fulgråta på riktigt. Hon hulkade mot Johannas axel i säkert tio minuter. Allt som hördes var hennes snyftningar. Ingen av dem sa ett ord förrän gråten var under kontroll igen. Då satte sig Johanna ner på toaletten och Kim gled ner på golvet igen.

”Berätta.”

”Nej.” Wow, stå upp mot Johanna? Det hade hon inte klarat på länge.

”Berätta.”

”Jag kan inte”, hon tvekade lite. Johanna hörde det.

”Berätta.”

Då brast det helt. Allt Kim tänkt om Johanna flöt upp till ytan och bildade ett kaos i hennes huvud. Ur allt det kunde hon bara tyda en sak, och hon koncentrerade sig på det.

Johanna.

Trots att hon inte borde gjorde hon det hon velat göra så länge. Risken fanns att hon skulle förlora Johanna för all framtid, men hon gjorde det ändå. Det var ändå kört, hon skulle inte klara av att hålla det inom sig länge till.

”Du är allt jag vill ha.”

Kim kastade sig fram mot Johanna och kysste henne intensivt rakt på läpparna. Hennes kropp brann och världen existerade inte längre utanför dem. Där, på skoltoaletten i omklädningsrummet bland tårar och förtvivlan, förändrades allt på en sekund.

För Johanna kysste henne tillbaka.